

۱۷۰ _ ای طالب ملکوت نامہات رسید از مصیبت کبری وفات قرین محترمت مرقوم نموده بودی آنوجود محترم از حوادث و حالات دنیا آنقدر دل‌تنگ شد کہ نہایت آرزوی نجات از دنیا داشت اینخاکدان فانی چنین است مخزن آلام و محن است غفلت است کہ انسانرا نگہ میدارد و الا هیچ نفسی در اینعالم راحت نیست از ملوک گرفته تا بمملوک برسد اگر یک جام شیرین دہد در عقب صد جام تلخ دارد اینست شأن این دنیا لهذا انسان عاقل بحیات دنیویہ تعلقی ندارد و اعتمادی ننماید بلکہ در بعضی اوقات بینہایت آرزوی وفات کند تا از این اکدار و احزان نجات یابد چنانچہ بعضی از شدت اکدار انتحار نمایند شما از جهت او مطمئن باشید کہ غرق دریای عفو و غفران گردد و مظهر لطف و احسان شود تا توانید بکوشید طفل او را تربیت الہی نمائید تا آن طفل چون ببلوغ رسد رحمانی باشد نورانی باشد آسمانی باشد *